

zich moest ophouden, bleek hij verdwenen te zijn. Daar wij de vogel niet omhoog hebben zien komen, moet hij laag achter het begroeide schor zijn weggevlogen. Nazoek leverde geen resultaten op. Gezien bovenstaande gegevens leek het ons waarschijnlijk met een Terek Ruiter te doen te hebben gehad.

Dit is de derde bevestigde waarneming van deze soort in Nederland. De 2e waarneming is van 17 okt. 1971 Ameland, zie *Limosa* 46, 1-2 1973.

C.N.A.: bevestigde waarneming.

Adres: Juffersland 16, Leersum.

EEN WAARNEMING VAN DOUGALLS STERN *STERNA DOUGALLII* OP DE MAASVLAKTE BIJ OOSTVOORNE Z.H.

An observation of the Roseate Tern in the Netherlands near Oostvoorne

H. N. LEIJS en A. VINK

Op de ochtend van 30 september 1972 maakte wij in gezelschap van 12 leden van de V.W.G. Wageningen een excursie naar de Maasvlakte bij Oostvoorne. Toen wij om ca. 12.00 u. over de Maasvlakte wandelden, zagen we nabij de waterlijn drie 1e jaars sterns, rustend op een zandplaat, die we op grote afstand (ca. 500 m) aanvankelijk als Visdiefjes determineerden, maar om zekerheid te krijgen liep de 2e auteur samen met Y. de Vries en A. D. Bode naar de vogels toe, terwijl de andere leden van de excursie aanvankelijk achterbleven. Toen wij tot op ca. 200 m waren genaderd vloog één ex. weg, waarbij het eenmaal een scherp „chik” liet horen. Bovendien viel het ons op, dat de vleugelslag opvallend dieper was dan die van een Visdiefje. De manier van vliegen vertoonde sterke gelijkenis met die van een Dwergstern, hoewel de grootte van de vogel overeenstemde met die van een Visdief. Van deze vogel konden helaas geen verdere kenmerken genoteerd worden. De twee overgebleven sterns konden echter tot op 4 m benaderd worden en vertoonden geen enkele neiging om weg te vliegen. Met een goede belichting en de zon in de rug noteerden wij de volgende gegevens. Het ene exemplaar (links), dat op een kluit veen zat: bijna zwarte poten met bruinachtige ondergrond (op grotere afstand zwart) en geheel zwarte snavel, die duidelijk langer was dan van het andere exemplaar (rechts). Op de rug en boven-vleugels een zeer markante bruine schubtekening op grijswitte ondergrond, enigszins gelijkend op het vlekkenpatroon van jonge Grote Sterns. Bleek, goorwit voorhoofd en een zeer donkere chocolade bruine kap (op afstand zwart). Zittend staken de vleugels verder naar achteren dan de vrij diep ingekeepte doch nog niet geheel uitgegroeide staart. Van het rechter exemplaar noteerden we: helrode poten, bruin-zwarte snavel met rode ondergrond, geen rode snavel-

basis en veel minder markante schubtekening op de rug dan het linker exemplaar; wit voorhoofd en een zeer donkere chocolade bruine kap. Toen we met zijn drieën de vogels gedurende ± 10 min. hadden geobserveerd, waren inmiddels J. J. F. E. de Wilde, Th. A. Renssen, en de andere excursieleden bij ons aangekomen en konden wij gezamenlijk nog eens ± 10 min. de vogels bekijken. Zij bevestigden de door ons genoteerde kenmerken. Later vlogen de vogels zonder geluid te geven weg, waarbij we zagen, dat het linker exemplaar een diepere vleugelslag had dan het rechter exemplaar. Gezamenlijk kwamen we aan de hand van de bovengenoemde kenmerken tot de conclusie, dat het linker exemplaar waarschijnlijk een 1e jaars Dougalls Stern *Sterna dougallii* betrof en het rechter exemplaar een 1e jaars Noordse Stern *Sterna paradisaea*. Het 1e exemplaar, dat wegvloog, zou mogelijk ook een Dougalls Stern *Sterna dougallii* geweest kunnen zijn. De beschrijvingen van 1e jaars sterns in de gangbare veldgidsen, die wij bij de waarneming tot onze beschikking hadden (Litt. 1, 3 en 5), gaven geen direct uitsluitsel over een juiste determinatie. Vergelijking van de in het veld genoteerde kenmerken met literatuurgegevens (2, 4, 6, 7) hebben ons doen besluiten dat wij inderdaad met een Dougalls Stern te maken hebben gehad. Grant (1969) geeft voor juveniele Visdiefjes, Noordse Sterns en Dougalls Sterns o.a. de volgende kenmerken op.

	1. Visdief	2. Noordse Stern	3. Dougalls Stern
Snavel	dikker en langer dan bij 2; zwart met bleek vleeskleurige basis	korter en dunner dan bij 1. geheel zwart, soms met roodachtige basis	geheel zwart; vorm en lengte gelijkend op die van Visdief
Poten	oranje, rood, langer dan 2 en 3	oranje in zomer en herfst; zwart in winter	zwart
Voorhoofd	wit; bij jongere exemplaren met goor bruin waas	zuiver wit	bij jongere exemplaren nauwelijks bleker dan de rest van de kop
Rug en bovenvleugels	minder opvallend en markant dan 3 bruinachtig	minder opvallend en markant dan 3 bruinachtig	opvallend markante schub en vlektekening bruin tot zwart

Kijkers: (7 x 50, 7 x 52, 8 x 40, 10 x 50, 16 x 50).

Weer: Aanvankelijk nevelig. Later veel zon, vrijwel windstil 12°C.

Hoewel de subcommissie dwaalgasten C.N.A. deze waarneming onvolledig acht, leek het ons goed deze waarneming hier toch te vermelden.

Volgens de Avifauna van Nederland (C.N.A. 1970) werd de soort tot op

heden viermaal vastgesteld: 30-10-1886, Hallum, 24-11-1938, Terschelling en 21-5-1962 Texel, 1-11-1970, Scheveningen.

Subcommissie Dwaalgasten C.N.A.: onvolledige waarneming.

SUMMARY

A new record of the Roseate Tern *Sterna dougallii* in the Netherlands on September 30th 1972 near Oost-Voorne. This observation is not fully authenticated.

LITERATUUR

- Bruun, B., 1970. The Hamlyn Guide to Birds of Britain and Europe.
 Grant, P. J. and R. E. Scott, 1969. Field identification of juvenile Common Arctic and Roseate Terns. *British Birds* 62: 297—299.
 Heinzel, H. e.a., 1972. Birds of Britain and Europe.
 Niethammer, G., 1966. Handbuch der Vögel Mitteleuropas.
 Peterson, R. T. e.a., 1966. A Field Guide to the Birds of Britain and Europe.
 Richardson, R. A., 1953. A distinction in flight between Arctic and Common Terns. *British Birds*, 46: 411—412.
 Witherby, H. F. e.a. 1949. The Handbook of British Birds.
 C.N.A., 1970. Avifauna van Nederland II, Leiden.

Adressen: De Palmengrft 283, Veenendaal.
 Diedenweg 14, Ede.

BROEDENDE DWERGMEEUWEN IN DE LAUWERSZEEPOLDER

A breeding case of the little Gull in the Lauwerszeepolder

J. FRANKE en J. MEIJER

Al wekenlang werden we, als we bij ons proefveld aankwamen, uitbundig verwelkomd door een tiental Dwergmeeuwen. Voortdurend bleven de dieren, sierlijke meeuwtjes met opvallend donkere kop en hals en donkere vleugelonderzijde, luid roepend dicht in onze buurt rondvliegen, af en toe tot op enkele meters naderend. Bij het roepen (alarmeren?) vlogen ze op een bijzonder karakteristieke manier, doordat ze hun kop enigszins achterover en omhoog hielden.

Omdat we door het gedrag van de Dwergmeeuwen vermoedden, dat er ergens in de buurt nesten moesten liggen, zijn we op 28 juni 1972 op zoek gegaan. Al vrij snel vonden we een klein meeuwenest met drie eieren op een plaats waar we de Dwergmeeuwen al eens hadden zien rondvliegen. Het nest leek op dat van een klein Kokmeeuwenest, maar dan met weinig nestmateriaal. De eieren hadden dezelfde vorm, kleur en tekening als Kokmeeuwe-eieren, maar waren veel kleiner, ongeveer van het formaat van Visdief-eieren.

Het nest lag ca. 150 m van de waterkant op nogal kaal zand met een schaarse begroeiing van Zeekraal, Klein Schorrekruid en Spiesbladige Melde. Vroeger broedde de Dwergmeeuw in Zuid-Oost Friesland in gezelschap van